

žalobcova tvrzení byla by přes tento předpis nepřipustnou novotou, Dovolatel jest na omylu, maje za to, že rozhodnou jest žalobní prosba, nikoli přednes. Žalobní žádost nemůže nahraditi nedostatek skutkového přednesu žalobního, jenž má odpovídati žalobní prosbě. Žalobní žádost jest jen výsledkem a závěrem ze skutkového přednesu, povinností soudu jest pak zkoumati skutkový přednes a usouditi, zda podle zákona jest žalobní žádost tímto přednesem odůvodněna. Ukáže-li se, že z přednesených skutečností nelze právně vyvozovati nárok, jež činí strana přítomná, zamítne soud žalobu. Poněvadž žaloba neuvádí, že a jakým způsobem byly věci žalobci odevzdány a jím přijaty do vlastnictví, zamítl právem odvolací soud žalobní žádost. Okolnost tu příznává ostatně sám dovolatel, tvrdě ovšem neprávem, že vyplývá ze žalobního žádání a z kontextu žaloby, jakým způsobem přijal věci.

Čís. 9063.

Není dostatečným vyvoláním věci (§ 133 c. ř. s.), byly-li strany vyvolány jen jménem, bez vyzvání k projednání, není-li jim podle okolností jasno, že mají jednat.

Po vyvolání věci má dostavivší se strana přednésti žalobu (námitky) a učiniti věcný návrh na vydání rozsudku (pro zmeškání).

(Rozh. ze dne 26. června 1929, R II 204/29.)

Soud první stolice (okresní soud v P.) vydal rozsudek pro zmeškání. Odvolací soud zrušil tento rozsudek i s předchozím řízením a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl. Důvody: Odvolací stolice má zkoumati, zda zákonné předpisy o vydání rozsudku pro zmeškání (§§ 396, 442 a 477 čís. 4 c. ř. s.) byly řádně zachovány. Jde tu o tento skutkový děj: K jednacímu roku ze dne 16. ledna 1929 9 hod. dopol. dostavily se obě strany. Právní věc byla řádně vyvolána před chodbou jednací síně a v jednací síni samé. V jednací síni byly přítomny obě strany. Při vyvolání věci soudcem v jednací síni hlásila se však jen žalující strana. Žalovaná strana se nehlásila, takže soudce nevěděl, že žalovaná strana jest přítomná. Žalující strana navrhla vydání rozsudku pro zmeškání žalované strany. Procesní soudce tomu návrhu vyhověl jasným prohlášením slov: »Kontumační rozsudek«. Teprve po vyvolání všech právních věcí zjistil procesní soudce, že žalovaní byli přítomni v jednací síni při vyvolání věci a že se nehlásili, poněvadž nevěděli, že mají se při vyvolání věci hlásiti. Rozsudek pro zmeškání neodpovídá zákonu. a) »Vyvolání věci« znamená nejen vyvolati jména procesních stran, nýbrž i zjistiti, zda procesní strany jsou přítomné a chtějí jednat (§ 133 druhý odstavec c. ř. s.). b) Podle § 414 čís. 2 c. ř. s. jest u rozsudku pro zmeškání přípustné místo prohlášení plného rozsudku pouze sdělení stranám, »že se vydává rozsudek podle návrhu«. Pouhá slova »kontumační rozsudek« nestačí. Má tedy odvolací stolice za to, že jednací rok ze dne 16. ledna 1929 ne-

byl zmeškán, poněvadž procesní soudce neprohlásil ani rozsudek pro zmeškání, ani »konec jednání« (§ 193 c. ř. s.). c) Ostatně vysvítá z § 133 druhý odstavec c. ř. s., že podle zákona rok jest zmeškán stranou teprve, jestliže se dostavila a přes soudcovo vyzvání neprojednává. V tomto případě však opomenul procesní soudce zjistiti, zda strana žalovaná jest přítomna a chce ve věci samé projednávatí. Bylo odvolání vyhověno (§ 477 čís. 4 c. ř. s.).

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Odvolací soud správně usuzuje, že nesprávným postupem prvního soudu bylo žalovaným zabráněno projednávatí ve sporu (§ 477 čís. 4 c. ř. s.). Rozsudek pro zmeškání podle §§ 396 a 442 c. ř. s. lze vynéstí, když strana zmešká rok. Zmeškání nastává, když se strana nedostaví, přes vyzvání soudu neprojednává nebo se vzdálí. Žalovaní se dostavili a nevzdálili se, byli při jednání přítomni, ale neprojednávali. Jde tedy o to, zda neprojednávali pro nesprávný postup soudu přes výzvu. Rozsudek, a to i rozsudek pro zmeškání, má sice býti prohlášen po ústním jednání po jeho skončení, a jen prohlášení rozsudku může býti nahrazeno sdělením, že se vydává rozsudek podle návrhu, ale způsob prohlášení rozsudku nepůsobí jeho zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s. a proto je pro souzený případ lhostejno, zda se při prohlášení rozsudku stala chyba. Projednávání sporu se zahajuje vyvoláním věci. Ale nelze pokládati za dostatečné vyvolání věci, byly-li strany, které neznají práva a zvyklostí při postupu soudního jednání, vyvolány jen jménem, bez vyzvání k projednání, není-li jim podle okolností jasno, že mají jednatí. To žalovaným jasno nebylo. Vyvolání věci znamená takové ohlášení, že strana může podle okolností bezpečně seznati, že má jednatí, tedy na př. ohlášení: projednává se spor A) proti B) o X. Po vyvolání má dostavivší se strana ústně přednéstí žalobu nebo námítky a učiniti příslušný věcný návrh. Podle okolností případu nemusí tedy stačiti a pokládati se už za výzvu k jednání, když soudce vyvolá jenom jméno strany žalované a když pak žalobce, aniž přednesl žalobu a učinil ústně věcný návrh na vydání rozsudku, prohlásí jenom, že žádá o kontumaci. Strana neznalá způsobu soudního projednávání a jeho důsledků, může očekávati už podle zákona, že žalující strana přednese žalobu a čekati s odpovědí, až se tak stane. Kdyby byl v tomto případě vyvolán býval spor, o který šlo a soudce byl vyzval žalobce, by přednesl žalobu, bylo by bývalo žalovaným jasno, že se mají přihlásiti k odpovědi, ale když se tak nestalo při pouhém vyvolání jmen, nemuselo býti nezkušeným žalovaným, kteří patrně neměli představu o dosahu svého mlčení, jasno, že vyvolání jejich jmen znamená také výzvu, by přednesli své námítky proti žalobě, jejíž obsah ústně nebyl přednesen. Proto bylo nesprávným postupem soudu žalovaným zabráněno súčastniti se jednání, a je přisvědčiti odvolacímu soudu, že ani vyvolání věci ani provedení řízení nebylo správným a že tato nesprávnost znemožnila žalovaným projednávání před soudem.